

· FØROYA · SOCIAL·DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 52.

Lýsingarprisur fyri pøstreglu: 30 oy. á forsiðni,
20 oy. á 3. og 4. síðu. Við stórra lýsingum fæst
avsláttur í prísinum.

Mánadagin 23. desember 1935.

Kostar kr. 1.50 fjóðringsárið + Porto. Blaðið
verður bílagt á posthúsinum, brevasvarnaðum
og skrivstovuni. Telf. 143.

9. árg.

HILSEN TIL FØROYAR

Melodi: Den mørke Landevej.

BLANDT Rigets skønne Øer

der findes Klippeøer.

Jeg fandt dem højt mod Nord,

hvor Huldrefolket bor.

Naturen den er skøn — Fjeld og Hav en Drøm.

Atlantens Perle er saa smuk som Venus selv.

En Sommernat til Fjelds

blandt Fuglens Sang og Midnats-Solens Glans

Sorgerne svandt

Lykken du fandt

— for alt.

Naturen den er skøn — Fjeld og Hav en Drøm.

Atlantens Perle er saa smuk som Venus selv.

Ved Vintertid med Sneen,

naar Elv'ne bruser stærke,

det lyder som Musik,

naar Taagen ligger tætt.

Naturen den er skøn — Fjeld og Hav en Drøm.

Atlantens Perle er saa smuk som Venus selv.

En Vinterdag til Fjelds

— med Sne paa Klippetop og dybe Dal.

Stort vil du se

Bølgen som Sne

— hvidt er alt.

Naturen den er skøn — Fjeld og Hav en Drøm.

Atlantens Perle er saa smuk som Venus selv.

O. M. SCHULTZ, Odense.

GUD GAV MÆR EITT TEKIN

Tað var í 1914. Kikkhostin gekk, og børn vóru yvirhøvar vánalig. Sjálvur átti eg 4 børn, tveir dreingir og tveir gentur. Tey fingi eisini kikkhostan. Sum eftirfylgju fekk tann eina gentan, sum var veikari av sær, lungu-bruna. Læknin hevði als einki hop um hana.

Vit stríddust tá nátt og dag við at baka, brúka damp, og gjørdu hvat vit kundu.

So ein morgunin eg fór eftir torvi, feldi eg meg so svakan av tí, at eg hevði vakt, einki sovið og einki etið, at eg mátti venda inn aftur til mín sjálvs fyri at býta í ein bita.

Eg feldi meg tungan í huga, men raggadi tó niðan í krónna. Tankarnir leiddust til Gud, sum eg væntaði fór at taka hetta barnið frá mær. Eg legði meg á knæ, hugdi upp til himmalin

og bað til Gud, at um tað var hansara vilji, so læt hann meg behalda barnið.

Veðrið var tokut. Allur himmalin var fjaldur av skýggjum. Men mitt íggjnum hesi skýggini siggi eg eina stjørnu. Eg misstrúi meg, tí tað var á miðjum degi, og hyggi tí meira gjølla at hesum her. Jú, tað var einki at misstaka seg í, tað var ein stjörna.

Gladur í huga fór eg aftur til húsar og stólaði uppá, at eg var bønhojrdur.

Samu kvældið vendi sjúkdómurin seg til tað betra. Fepurin forlæt barnið. Fýra dagar eftir tað kendi læknin hana ikki aftur, so væl var hon fram farin.

Gud hevði miskunnað mær og eg hevði sæð hansara tekin.

Faðir.

EG SÁ TEIR BÅÐAR VEGIRNAR

EIN SANNUR DREYMRUR

Tað eru 50 ár síðani.

Tað var á sumri. Veðrið var frálíkt. Vit vóru á útróðri. Vit sita og práta. Eitt slisn var í kenningini, tó slogdist ein fiskur nú og tá. Sjálvur var eg eitt sindur tøguligur.

»Nú, hvat bagir tær, Hans Jákup«, sigur ein gamal maður við meg.

»Mær bagir soleiðis vanliga sæð einki. Men eg kann ikki fáa ein dreymin, eg havi havt í nátt ár tonkunum«.

»Sig okkum so dreymin«, helt hin gamli.

»Ja, læt meg tað«, sigi eg. Og so segði eg dreymin. Hann stóð so livandi fyri mær, sum um hann hevði verið tann reina og skara virkuligheit.

Og hesin dreymur stendur enn fyri mær líka klárur og greiður sum tann dagin. Tað er sum eg síggi hvønn stein og hvønn blett og hoyri hvørt orð. Tá ið eg var liðugur at siga dreymin, heldur hin gamli maðurin: »Gloyv ikki handa dreymin, men tonk uppá hann, so leingi sum tú hevur at liva.

Eg droymdi, at eg gekk eftir einum veg.

Hetta var eitt pláss, sum eg ikki kendi meg á. Tað var mær heilt ókunnugt.

Eg helt tó áfram við gongdini, til eg kom til eitt punkt, har ið hesin vegurin deilir seg í tveir vegir, ein breiðan og ein smalan.

Eg hugsi við mær sjálvum í dreyminum, at eg skal fara eftir hinum breiða vegnum, tí hann er betri at ganga á.

Eg gangi so og haldi fram á hesum vegnum, til hann einuferð endar, og eg standi framm-anfyri einum skirvisligum portri.

Eg hyggi innum uttan at opna portrið.

Har síggi eg hvar ið illimaður liggur á gólvinum, soleiðis at

yvirparturin var leysur á honum, meðan fótarnir vóru fjotræðir. Við síðuna á honum til vinstri brendi eitt bál. Og aftanfyri bálið og illamann var eitt myrkt djúpt hvolv — eg hómaði ikki á botn. Har var nógv fólk, men eg kendi ongan. Eg kann ikki siga frá, hvussu óhugnalig henda sjónin var, hvussu skirvisligir, krókutir og niðurboygdir hesir neyðar skapningar sóu út.

Tá rann mær í huga at spyrja, hvat ið hetta var. Eg fekk svarið: tað var helviti.

Eg vendi so frá aftur og aftur til gongu.

Komin aftur á tað punktið, har ið vegirnir skiltust, skundi eg mær á tann smala vegin.

Eg haldi fram á honum, til eg komi til eitt ógvuliga stórt og høgt og prýðiligt portur.

Portrið stóð á klemm. Innanfyri tað stendur ein maður, sum sigur: »Eg eri apostulin Pætur, og hetta er himmiríki.« Í hondini hevði hann ein stóran lykil. Hann vísir mær lykilin og sigur: »Hetta er lykilin til himmiríkis portur!«

Eg biði hann lata meg sleppa inn.

Hann svarar, at eg kundi ikki koma inn enn. Hetta fataði eg soleiðis sum, at eg hevði nákað eftiri at liva í hesi syndugi verð. Apostulin Pætur opnar tó portrið eitt sindur meir og biður meg hyggja inn.

Eg læt mær ikki hetta siga tveir reisir.

Eg sá nógv rúm, og eg sá nógv fólk og hartil eina herligheit og dýrd, sum eg ikki dugi at siga frá. Øll vistu seg at vera so glád og lukkulig, sum eingin kann gera sær tankar um, uttan hann, ið hevur fingið tað opinberað.

Eg hugsaði við mær sjálvum, at tað var ikki undur í, um her gingu túsund ár so skjótt sum ein dagur.

Hans Jacob Poulsen.

Tíðindi.

K. F. U. M.

Søndag: Hjemligt Samvær.

Mandag: Læstetue.

Onsdag: Mindsteafdelingen

Kl. 6. Ungdomsafdelingen Kl. 8.

Torsdag: Bibeltime.

Fredag: Yngsteafdelingen.

Børnehaven er aaben hver Søndag.

Gudstjenester i den katolske Kirke.

Juleaften Kl. 12 Midnat. Levitmesse med Prædiken. Adgang for alle, men kun de, der er forsynet med Kort, kan gøre Krav paa Siddeplads.

1. Juledag. Højmesse med Prædiken Kl. 11. — Aftenandagt med Prædiken Kl. 6.

2. Juledag. Højmesse uden Prædiken Kl. 11. — Aftenandagt med Prædiken Kl. 6.

Konserten.

Sjónleikarhúsið var fylt til ytsu gátt av áhoyrarum, og teir høvdu einki at angra, at teir vóru komnir á konsert hin 15. í h.

Hornblástrarmenn blástu fyrst Griegs »Norrøna Folket«, og hetta setti ein góðan stemning á áhoyrarnar, tí væl varð spælt. Kvinnu- og mannakórið sang sera væl, reinar og klangfullar vóru røddirnar. »Dronning Dagmar« varð væl sungin, serliga var niðurlagið vakurt við sínum sorgluga stemningi.

Tað var hátíð í salinum, tá hin klára naturliga barnarøddin sang »Føgur er foldin«.

Mansligt og sterkt var at hoyra mannakórið. Serliga væl eydnadist »Føroyar mítt land«. Eisini Belmanns sangurin varð sera væl sungin. »Bóndin spyr sín elsta son« var stuttligur og væl fagnaður.

Klaverspælið »Ungarnskir dansir« var ikki minni gott enn hitt.

Havnar sangfelag eigur miklan heiður av konsertini, og tað er ynskjandi, at tað ofta kann bera fram lílikan góðan undirholding. Diregenturin, J. Waagstein, sýndi til fullnar, at hann kann fáa hin rætta dæmin yvir alt.

Bjargingarroynd.

Seinasta týsdag frættist í radio frá Mikinesi, at damparin »Isa-fold«, ið var á ferð frá Bremen til Aukureyri við 1200 tonsum av kóli, hevði fingið leka og bað um hjálp. Veðrið var so gott, at teir sluppu á land í Mikinesi at siga frá. »Tjaldur« og »Rask« fóru avstað at veita

Til jóla:

Stórt úrval av sápu- og parfumu-
eskjum, vælhóskandi til jólagávur,
ymist góðgæti og fyrverkari. Annars
allar vanligar handilsvørur.

Telef. 157.

E. Joensen
(Snikkarastovu).